

V. БАБА МИТРИХА

«Я, кумко Йванихо, вмпраю!
Не дав мені господь діждати,
Щоб свого Климка оглядати,
Як верне з далекого краю!
Погнали його на край світу,
І вістки від нього нема,
І годі мені вже по шляху глядіти
За ним! Наступає зима,
Сніг білий дорогу заносить,
В очах мені меркне вже світ...
Смерть, кумко, надходить, хоч що ви кажіть,
Душа вже з гостини додому ся просить.

Я, кумко Йванихо, вас прошу:
Остатню ще волю вчиніть!
Ось тут, в тій хустині, дивіть,
П'ять римських паперами ношу.
Се я заробляла три літа,
Складаючи гріш до гроша,—
То, кумко, на погріб ви мій оберніте,
Як з тілом розстанесь душа.
А тут, в другім розі хустини,
Є сріблом п'ять римських, дивіть!
Се, кумочко, ви для моєї дитини,
Як біднятко з війська прийде, збережіть!

Я, кумко Йванихо, робила
Гіренько на грошики ті:
Ні смачно я в'їла, ні впила,
Дрижала не раз на сльоті.
То, чень, хоч синок мій єдиний
З них користь яку пізнасть,
Заплаче за мною сльозами рясними,
«На боже» за душеньку дасть».

Ще трохи Митриха стогнала
Та й вмерла в куми у сіпцях,
А в той сам день карта в село причвалала,
Що син її в Босні від кулі поляг.